

Οι ζωές μας πάνω από τα κέρδη τους

Για τις διαδηλώσεις της 28ης Φεβρουαρίου

Οι ιστορικές διαδηλώσεις της 28ης Φεβρουαρίου κατέδειξαν μια μεγάλη κρίση εμπιστοσύνης προς το πολιτικό σύστημα και τη δυσaréσκεια για μια δικαιοσύνη εξαρτημένη από ομάδες συμφερόντων. Ίσως, όμως, να ήταν και κάτι παραπάνω καθώς εκφράστηκε μαζικά μια κοινωνική ανάγκη για την συλλογική διεκδίκηση των αξιών της δικαιοσύνης και της αλήθειας. Τόσο για την δικαιοσύνη γύρω από το έγκλημα των Τεμπών όσο και για την ανάδειξη των πολιτικών και ταξικών αιτιών που οδηγούν σε ανάλογα κρατικά και καπιταλιστικά εγκλήματα. Για να υπάρχει όμως συνέχεια θα πρέπει να κατακτηθεί ξανά η **εμπιστοσύνη στην συλλογικότητα**, στην κριτική αμφισβήτηση, στο **ξεπέραςμα του ατομισμού, στην οργάνωση της συλλογικής δράσης** στον δρόμο, στον δημόσιο χώρο και στους χώρους εργασίας ως απαραίτητων προϋποθέσεων για κάθε κοινωνική αλλαγή.

Η μαζική δυσaréσκεια που εκφράζεται γύρω από τα Τέμπη συσχετίζεται επίσης με σημαντικά πολιτειακά ζητήματα. Η προφανής ευθύνη του πολιτικού προσωπικού για το έγκλημα των Τεμπών δεν φαίνεται να οδηγεί σε κάποιου τύπου λογοδοσία. Οι υπεύθυνοι υπουργοί και πρωθυπουργοί των κυβερνήσεων που – τις τελευταίες δεκαετίες - οδήγησαν στην ραγδαία μείωση του κόστους ασφάλειας των σιδηροδρόμων ούτε ελέγχονται, ούτε εγκαλούνται από τους «ανεξάρτητους», υποτίθεται, θεσμούς της δικαιοσύνης. Αντίθετα, οι υπεύθυνοι «αυτό-αθώνονται» κιόλας μέσα στο πλαίσιο εξαρτημένων πολιτικά επιτροπών που ελέγχονται από την ίδια την εκτελεστική εξουσία. Επίσης, ακόμα και μετά το έγκλημα των Τεμπών, το κράτος των αφεντικών δεν ανταποκρίνεται καν στο αίτημα για ασφαλείς μεταφορές ευθυγραμμισμένες με το δημόσιο συμφέρον. Κάθε άλλο, τα στελέχη της κυβέρνησης και ο πρωθυπουργός δηλώνουν ευθαρσώς πως οι **ιδιωτικοποιήσεις στον σιδηρόδρομο θα ενταθούν με την απόδοση ακόμα περισσότερων λειτουργιών και μετοχών σε ιδιώτες** («στα πρότυπα της ΔΕΗ», όπως είπαν...). Η διάθεση των εκμεταλλευτών συνεχίζει να κινείται στην συγκάλυψη των φονικών ευθυνών, στην

μείωση του προσωπικού και των δαπανών για ασφαλείς μεταφορές, στην αύξηση των εισιτηρίων, στην εξάρτηση από ιδιωτικές εταιρείες. Με λίγα λόγια, σε όλους τους παράγοντες που οδηγούν σε συνέχιση των θανατηφόρων ατυχημάτων αρκεί να υπάρχει κέρδος για τα αφεντικά και το πολιτικό τους προσωπικό.

Ανεξάρτητα από το αν οι διαδηλώσεις της 28ης Φεβρουαρίου αποτελούν αφετηρία ενός μεγάλου κύκλου αγώνων, το ίδιο το γεγονός των Τεμπών έχει ήδη μετασηματίσει τις συνειδήσεις των ανθρώπων. Στην μεταπολιτευτική Ελλάδα, ο σιδηρόδρομος – εργαλείο της βιομηχανικής εποχής, των συγκρούσεων, των αγώνων και των εγκλημάτων της – αποτελούσε παράλληλα και όχημα συνοχής, εμπιστοσύνης ενώ θεωρούνταν έως πριν δύο χρόνια το «λαϊκό και ασφαλές» μεταφορικό μέσο - κυρίως εργαζόμενων και φοιτητ(ρι)ών. Με αφορμή όμως το πολύνεκρο δυστύχημα συζητιέται ευρέως για πρώτη φορά και ο ρόλος του σιδηρόδρομου ως μέσο λαθραίας εξυπηρέτησης πολεμικών και πάσης φύσεως ιδιωτικών συμφερόντων. Με το διαβόητο μπάζωμα και την εν γένει ύποπτη διαχείριση του χώρου της τραγωδίας, η παραπάνω συνθήκη αναδείχθηκε ως πιθανή διάσταση του δυστυχήματος.

Η απώλεια της εμπιστοσύνης σε ότι συμβόλιζε η επιβατική λειτουργία του σιδηρόδρομου (και όχι μόνο μεταπολιτευτικά) έχει ήδη επιφέρει ένα ανεπανόρθωτο ρήγμα το οποίο δεν επουλώνεται εύκολα. Πόσο μάλλον μέσα από μια χυδαία κυβέρνηση που επιχείρησε να «μπαζώσει» με επικοινωνιακά ψέματα τις αιτίες του ατυχήματος. Είναι σαφές πως υπήρχε χρόνια **υποχρηματοδότηση και υποστέλεχωση από όλες τις κυβερνήσεις** (50% του προσωπικού μειώθηκε τα τελευταία 10 χρόνια), κρατική αναληγσία απέναντι στις **προειδοποιήσεις των εργαζόμενων και παρανομοποίηση των σχετικών απεργιών τους**, εσκεμμένη καθυστέρηση έργων παρά τις παραιτήσεις υπεύθυνων ασφαλείας, απουσία υποδομών και γενικών σχεδίων αποτροπής ατυχημάτων.

Είναι, λοιπόν, πολύ σημαντική η διάχυση της φράσης στα στόματα όλο και περισσότερων ανθρώπων «να βάλουμε τις ζωές μας πάνω από τα κέρδη τους» μετά το συλλογικό τραύμα των Τεμπών. Περιέχει την κατάφαση στην ζωή ενάντια στις εξουσίες του θανάτου που με χυδαίο τρόπο επιχειρούν να συσκοτίσουν τα στοιχεία και τις (υλικές και ταξικές) αιτίες των εγκλημάτων τους. Είναι, επίσης, σημαντικό πως τα μηνύματα των διαδηλώσεων της 28ης Φεβρουαρίου συνδέθηκαν και με το μέσο οργάνωσης και διάδοσης τους: την γενική απεργία. Οι απεργιακές διαδηλώσεις εκατομμυρίων ανθρώπων δεν ήταν το ξέσπασμα ενός «συναισθηματικού όχλου που διψάει για αυτοδικία» όπως προσπαθούν να «παρουσιάσουν» τα γεγονότα οι υπουργοί και οι στρατευμένοι δημοσιολόγοι τους. Αντίθετα, αποκρυσταλλώνουν έναν λόγο

σαφέστατο και μια συλλογική βούληση που μετά το έγκλημα στα Τέμπη δεν ανέχεται «να χάνονται άλλες ανθρώπινες ζωές για τα ιδιωτικά κέρδη των λίγων». Χαρακτηριστικό της διάχυσης και της ηγεμονίας αυτού του πλαισίου είναι πως ακόμα και ψηφοφόροι, ακόμα και εργοδότες ή και στελέχη των υπεύθυνων κομμάτων συμμετείχαν ή «σύρθηκαν» - τυπικά βεβαίως – στις διαμαρτυρίες. Κανείς τους δεν ήθελε να μπει στο κάδρο της κυβερνητικής και δικαστικής συγκάλυψης.

Παράλληλα ένα πολύ μεγάλο κομμάτι της νεολαίας, των μαθητών – μαθητριών κοινωνικοποιείται πολιτικά για πρώτη φορά και στον λόγο του αναρωτιέται ήδη αν υπάρχουν τρόποι κοινωνικής οργάνωσης με τους οποίους μπορεί να επιτευχθεί ένας τέτοιος σκοπός: να νικήσει η ζωή την εκμετάλλευση. Η δικαίωση και η απόδοση των ευθυνών για το έγκλημα στα Τέμπη είναι ένας **αγώνας το αποτέλεσμα του οποίου θα σημαδέψει την σημερινή νεολαία**. Το τι αποτέλεσμα θα έχει αυτή η κοινωνική κίνηση όπως και το αν θα αποδοθεί η δικαιοσύνη και η αλήθεια για το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη έχει ήδη τρομοκρατήσει τους υπεύθυνους του εγκλήματος. Γι' αυτό ακριβώς ακροδεξιόι υπουργοί, όπως ο Βορίδης, μιλούσανε για «μικρό ζήτημα μπροστά στις γεωπολιτικές εξελίξεις» ή κάποιοι άλλοι υπουργοί θεωρούσαν πως οι διαδηλώσεις θα φέρουν «χάος και πολιτική αστάθεια». Αυτό που όμως έφεραν οι διαδηλώσεις ήταν μια κάποια αισιοδοξία και εμπιστοσύνη στους κοινωνικούς αγώνες. **Και αυτό που ενοχλεί πραγματικά τα αφεντικά είναι η πρωτοφανής συμμετοχή και τα κοινωνικά, ηθικά και ταξικά περιεχόμενα της**. Στις 28η Φλεβάρη φάνηκε πως έχει και όρια η υπακοή στον αυταρχισμό όπως έχει και όρια η ανοχή στα επικοινωνιακά ψεύδη γύρω από τα Τέμπη - και όχι μόνο. **Το κρατικό έγκλημα αποδόθηκε εκεί που όφειλε να αποδοθεί:** στις ιδιωτικοποιήσεις κοινωνικών αγαθών και υπηρεσιών με όχημα τις πελατειακές σχέσεις του κράτους των αφεντικών με ντόπιες και ξένες εργολαβίες, όπως και στην παράλληλη φονική αισχροκέρδεια που συνεπάγεται η μείωση του κόστους στην ασφάλεια και την εργασία στις ιδιωτικοποιημένες κοινωνικές υπηρεσίες. Ένα κόστος που πληρώνεται με ανθρώπινες ζωές.

Η φράση «δεν έχω οξυγόνο» συγκλόνισε κάθε άνθρωπο που δεν έχει λόγους να ταυτίζεται με τους υπεύθυνους του εγκλήματος. Είναι μια φράση που κατέδειξε την φρίκη μέσα στην οποία χάθηκαν ανθρώπινες ζωές, τους μηχανισμούς συγκάλυψης, την αναληθσία και την αδιαφορία της εξουσίας και των ανεπαρκών και διαλυμένων θεσμών της υποτιθέμενης «πολιτικής προστασίας».

Παράλληλα η προσπάθεια των ανθρώπων που μέσα στις φλόγες ακούγονται να προσπαθούν να βοηθήσουν ή να ανακουφίσουν ο ένας την άλλη, την ώρα της τραγωδίας, μας υπενθύμισαν ποια είναι η δική μας πλευρά, οι δικές μας αξίες και το δικό μας χρέος.

Τα δύο τελευταία χρόνια, ο δίκαιος αγώνας των συγγενών των θυμάτων - η οργή, το πένθος και ο λόγος τους - ευθυγραμμίστηκε με τη οργή και την δυσαρέσκεια για μια ζωή απαξιωμένη και υποταγμένη σε μισθούς οριακούς και ωράρια εξαντλητικά. Είναι προφανές πως η μεγάλη αύξηση των εργατικών δυστυχημάτων που οφείλονται – επίσης - στην μείωση του κόστους και των ελέγχων ασφάλειας στους χώρους εργασίας είναι εργοδοτικές δολοφονίες που έχουν τα ίδια αίτια και τους ίδιους ή ανάλογους πολιτικούς και ταξικούς ένοχους με το έγκλημα των Τεμπών. **Η οργή για τα Τέμπη συναντήθηκε, επίσης, με άλλα οργισμένα πένθη** που προκάλεσε τα τελευταία χρόνια η ταξική, ρατσιστική και έμφυλη βία. Έτσι, στις διαδηλώσεις εμφανίστηκαν μαζί με τον σύλλογο συγγενών θυμάτων των Τεμπών και γυναίκες που έχασαν τα παιδιά τους από την έμφυλη βία ενώ πολιτικές και μεταναστευτικές οργανώσεις υπενθύμισαν πως η βεβήλωση της προσφυγικής ζωής σε γεγονότα όπως αυτά στο έγκλημα της Πύλου έχουν τους ίδιους υπεύθυνους και τις ίδιες αιτίες με το καπιταλιστικό έγκλημα στα Τέμπη. Παράλληλα συγγενείς των θυμάτων του εγκλήματος των Τεμπών πλαισιώνουν και τροφοδοτούν δράσεις που σχετίζονται και με άλλους κοινωνικούς αγώνες.

Κοινωνικοί και ταξικοί αγώνες ώστε να αποδοθεί δικαιοσύνη για τα Τέμπη. Μεταφορές, υγεία, παιδεία, ελεύθερα για όλες και όλους ως δημόσια αγαθά, πρόσβαση για όλες και όλους σε νερό, ρεύμα και στέγη με άμεση εμπλοκή των εργαζόμενων σε όλες τις αποφάσεις για τις κοινωνικές υπηρεσίες. Να συνεχίσουμε τον δρόμο που άνοιξαν οι διαδηλώσεις της 28ης του Φλεβάρη στην κατεύθυνση της συνδιαμόρφωσης και της αλληλεγγύης.

Απέναντι στην εγκληματική αναληψία των αφεντικών και των κυβερνήσεων τους, για όσες και όσους αγωνίζονται για απελευθέρωση από κάθε μορφή εκμετάλλευσης, για αλήθεια, δικαιοσύνη, ζωή, η οργάνωση στην βάση των πραγματικών τους αναγκών είναι μονόδρομος.

Κατάληψη Rosa Nera
rosanera.squat.gr

Χανιά, Απρίλης 2025